

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, v právní věci žalobce: **V. B.**, nar., státní příslušnost, Brno, zastoupeného Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2017, č. j. OAM-1013/ZA-ZA11-VL16-2016,

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ustanovení § 12, § 13, § 14,

§ 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žaloba

Žalobce předně uváděl, že je bez náboženského vyznání, on a ani nikdo z jeho rodiny není členem žádné politické strany či jiné organizace a nikdy nebyl. Ukrajinu opustil, neboť jej 2 krát přišli verbovat z Pravého sektoru. Vyhrožovali mu, že stejně bude muset do války. Byl mu doručen povolávací rozkaz, přičemž žalobce zdůraznil, že nechce jít do války a zabíjet lidi. O mezinárodní ochranu žádá z obav před Pravým sektorem a rovněž mu za nenastoupení do armády hrozí trest.

Dle rozhodnutí žalovaného předvolání do armády nespadá po výčet důvodů pro udělení azylu a osoba není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze nebo strach z boje. Žalobce v této souvislosti citoval odstavce 170, 171, 172, 173 a 174 Příručky UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků (dále jen Příručka). Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 26.11.2015, sp. zn. 10 Azs 174/2015 bod 31. Nebyla hodnocena ani skutečnost, že by žalobce mohl odmítnout výkon vojenské služby z důvodu morálního přesvědčení nebo svědomí, což Ukrajina uznává. Žalobce se nechce zúčastnit ozbrojeného konfliktu, ve kterém byl nucen zabíjet lidi.

Žalovaný ve svém rozhodnutí rovněž shrnuje, že na území Ukrajinky ve dvou oblastech (D. a L.) z celkového počtu 24 oblastí panuje stav zhoršené bezpečnostní situace. Žalobce však pochází z I. oblasti na západu země, přičemž této oblasti se zhoršená bezpečnostní situace netýká. Dle žalovaného je dokonce situace ve zbytku země klidná. K tomu žalobce namítal, že ani západ Ukrajiny již není z pohledu bezpečnostní situace klidné místo, neboť zde proběhly politicky motivované útoky (odkázal na článek www.novinky.cz). Navíc tato skutečnost není z jeho pohledu relevantní, neboť byl povolán k výkonu vojenské služby a do oblasti konfliktu by tudíž byl vyslán.

Žalobce dále uvedl, že v případě návratu na Ukrajinu by byl potrestán odnětím svobody, hrozí mu tedy trestání ve smyslu § 14 a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný však v rozhodnutí nevychází z žádné relevantní informace o zemi jeho původu a tudíž ani nemohlo dojít k objektivnímu posouzení hrozby vážné újmy ve smyslu § 14 a zákona o azylu. Ve správním spise pak není obsažen ani jeden dohledatelný zdroj, dle kterého žalobci v případě návratu nehrozí vážná újma ve smyslu § 14 a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 16.7.2015, č.j. 5 Azs 100/2014-68.

Žalobce dále namítal, že nechce vykonávat vojenskou službu, neboť se bojí o život. Odkázal na zprávu UN News Service ze dne 2.3.2015, podle níž počet obětí během ukrajinského konfliktu dosáhl 6 000 osob. Podle zprávy UNHCR *Ukrajinci často odmítají nástup k branné povinnosti z několika důvodů, např. se nechtějí účastnit občanské války, během které dochází k válečným zločinům a zločinům proti lidskosti. Dále uvedli, že mají obavy z bojových akcí bez náležitého ochranného vybavení a zbraní. Někteří pozorovatelé vyjádřili znepokojení nad vysokou mírou korupce, která vedla ke špatným podmínkám pro rekruty.*

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření především uvedl, že vycházel z důvodů uvedených žalobcem a ze skutkového stavu zjištěného řádným procesním postupem. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 17.6.2015, č.j. 6 Azs 86/2015-31, dle kterého odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby nebo branné povinnosti nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu, zejména pokud není odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.

Žalovaný dále uvedl, že probíhající konflikt na Ukrajině nelze považovat za mezinárodní či vnitřní ozbrojený konflikt (odkázal zde na rozsudek NSS ze dne 25.3.2015, č.j. 3 Azs 259/2014-26). Žalobce přitom pochází ze západní části země, která je od konfliktních oblastí značně vzdálena a není zasažena střety.

Žalovaný závěrem uvedl, že ani odkaz na rozsudek NSS ze dne 16.7.2015, č.j. 5 Azs 100/2014-68 není případný, neboť žalobce až v žalobě interpretuje obavy z trestního stíhání nebo trestu za odeprání výkonu vojenské služby, pokud by výkon vojenské služby zahrnoval válečné zločiny nebo jednání spadající mezi důvody uvedené v čl. 12 odst. 2 tzv. kvalifikační směrnice. Žalovaný dodal, že Ukrajina nemá zájem takové činy tolerovat a podřídila se jurisdikci mezinárodního trestního soudu v Haagu, čímž umožnila vyšetřování válečných zločinů během proruského povstání na východě země, a to zpětně od února 2014.

Žalovaný neshledal ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Soud předně k věci uvádí, že žadatel o mezinárodní ochranu musí uvést skutečnosti a důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu, již ve správním řízení. Správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel uvedl jako důvody, pro které Českou republiku žádá o mezinárodní ochranu (k tomu viz rozsudky NSS ze dne 29. 10. 2003, čj. 3 Azs 23/2003 - 61 nebo ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 24/2003 - 42).

V posuzovaném případě je tak třeba vycházet ze skutečností, které žalobce uvedl v průběhu řízení před žalovaným, zejména tedy v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a při pohovoru k této žádosti. Z nich vyplynulo, že do ČR přicestoval v roce 2009 na pracovní vízum, která si pravidelně prodlužoval. V roce 2015 si další pracovní povolení nevyřídil, neboť po úraze nohy pobýval doma (vesnice P.) a půl roku nemohl chodit. Do ČR se vrátit nechtěl a od dubna si našel práci doma. Na začátku a v polovině září roku 2016 jej navštívily osoby z Pravého sektoru a verbovaly ho do války. Když je odmítal, tak mu tvrdily, že jinak bude muset jít k soudu nebo i do vězení. Následně se pohádaly a tyto osoby odešly. I ostatní muži z vesnice s nimi měli potíže a proto utekli z domova. Po druhé návštěvě osob z Pravého sektoru se rozhodl odjet do ČR. V ČR měl dost známých a rovněž umí česky. Ještě předtím utekl do obce B. (cca 200 km od bydliště), kde pracoval na stavbách a žádné potíže zde neměl. Obával se však, že ho najdou a proto zde nezůstal. Vyřídil si vízum do ČR. Na policii se se svými problémy s osobami z Pravého sektoru neobrátil, neboť by to dle něj nemělo smysl, nic by se nestalo. Pravého sektoru se všichni bojí. Na Ukrajině jiné problémy neměl, základní vojenskou službu už absolvoval. V době pobytu v ČR mu přítelkyně telefonicky oznámila, že mu přišlo předvolání do armády. S předvoláním měl jít na vojenskou správu. Do armády by nenastoupil, neboť nabírají jenom na kontrakt, a to by musel sám chtít. Nechtěl nastoupit do armády, neboť za vším je politika a on odmítá zabíjet lidi. V případě návratu by ho čekaly problémy, protože se nedostavil na vojenskou správu a mohly by mu ublížit i osoby z Pravého sektoru.

Soud k věci tedy uvádí, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází. Žadatele stíhá břemeno tvrzení, důkazní břemeno je následně rozloženo mezi něj a správní orgán. Správní orgán je povinen k tvrzením uvedeným v řízení o mezinárodní ochraně zajistit maximální možné množství důkazů a obstarat dostatečně přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu žadatele (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48). Z konstantní judikatury vyplývá, že správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41).

Dle názoru soudu žalobce měl v průběhu správního řízení možnost uvést vše, co považuje za relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Byl s ním veden pohovor a byl poučen o povinnosti uvést pravdivě a úplně všechny skutečnosti nezbytné pro úplné zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Doplnění podkladů pro rozhodnutí žalobce nežádal. Rozhodnutí žalovaného je v nyní pojednávané věci z hlediska všech žalobcem tvrzených skutečností podrobně odůvodněno.

Žalovaný v průběhu řízení shromáždil relevantní informace o zemi původu žalobce (k požadavkům na kvalitu podkladových informací o zemi původu srov. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, publ. č. 1825/2009 Sb. NSS). Konkrétně vycházel z *informací OAMP Situace v zemi - Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby* ze dne 24. listopadu 2016, *Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016* ze dne 10. května 2016, z *informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky „Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině- aktualizace č. 3“* ze října 2015, *Zprávy Freedom House- Svoboda ve světě 2016- Ukrajina* ze dne 27. ledna 2016, *Informace MZV ČR č.j. 103518/2016* ze dne 3. června 2016, *Výroční zprávy Human Rights Watch* ze dne 31. ledna 2017, *Výnosu prezidenta Ukrajiny č. 411/2016* ze dne 26. září 2016 a

Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině v období od 16. srpna do 15. listopadu 2016 a ze dne 9. prosince 2016.

Soud se nejprve zabýval žalobcem tvrzenými obavami z osob z organizace Právý sektor. K tomu soud uvádí, že u soukromých osob jakožto původců pronásledování musí k podmínce samotného pronásledování přistoupit také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování. V této věci lze odkázat například na rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41, kde je mj. uvedeno: „*Aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*“ V rozsudku ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007 – 68, pak NSS mj. uvedl: „*Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.*“

K možnosti domoci se ochrany u příslušných orgánů na Ukrajině se vyjádřil NSS v rozhodnutí ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, kde mj. uvedl: „*Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmu způsobenou nestátními subjekty, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Pokud to však zjevné není (...), žadatel musí v pohovoru se žalovaným uvést, proč se na poskytovatele ochrany s žádostí neobrátil; břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (či nedostatečnosti) ochrany v zemi původu tudíž leží na straně [žadatele].*“ V rozhodnutí ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Azs 9/2013 – 36 pak NSS uvedl: „*V případě Ukrajiny se ovšem nejedná o zemi, ve které příslušné orgány vůbec nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním způsobeným nestátními subjekty.*“

Povahou organizace Právý sektor, zejména s ohledem na potírání nezákonné činnosti hnutí ze strany státního aparátu se zabýval NSS ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 151/2015 – 36. V daném případě došel k závěru, že Právý sektor je soukromou osobou, v otázce obrany před ním lze vyhledat pomoc u policejních složek a u prokuratury, případně u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku. Dále uvedl, že ukrajinská státní moc protiprávní jednání Právého sektoru nepodporuje. Jak soud v tehdy projednávaném případě uzavřel, ukrajinské státní orgány naopak aktivně potírají nezákonnou činnost tohoto hnutí. V rozsudku ze dne 17. 12. 2015 č. j. 5 Azs 158/2015 - 24, NSS mj. uvedl: „*Bombové útoky v Mukačevu a Lvově z července 2015, za které je Právý sektor odpovědný, byly ojedinělým incidentem kriminální povahy mezi radikálními stoupenci organizace a vládními úřady. Státní orgány aktivně potírají extremistické projevy tohoto ultrapravicového radikálního hnutí a nelze se proto ztotožnit s tím, že by se proti výhrůžkám z jeho strany nedalo domoci ochrany u ukrajinských státních orgánů.*“

S ohledem na výše citovanou judikaturu soud neshledal, že by obavy z jednání osob z organizace Právého sektoru mohlo být azylově relevantní či důvodem k udělení doplňkové ochrany, neboť nelze dospět k závěru, že by žalobce na ochranu před jednáním takových osob nemohl využít prostředky ochrany v zemi původu. Z citované judikatury je naopak zřejmé, že ukrajinská státní moc protiprávní jednání Právého sektoru nepodporuje a ukrajinské státní orgány naopak aktivně potírají nezákonnou činnost tohoto hnutí.

Ani obavu z války na Ukrajině soud nepovažuje za relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Soud zde odkazuje na judikaturu NSS, který dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26). Stejně tak odmítá chápat brannou povinnost v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu, včetně „hrozby“ mobilizace, jako azylově relevantní okolnost (srov. např. rozsudky ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, a ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 Azs 28/2015 - 24).

Žalobce dále vyjádřil svou možnou obavu z odvedení do armády. Soud k tomu uvádí, že NSS se otázkou obav z odvedení do armády obecně, jakož i ve vztahu k aktuální situaci na Ukrajině, zabýval opakovaně (viz např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, čj. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 20. 4. 2016, čj. 2 Azs 67/2016-24, či ze dne 26. 10. 2016, čj. 10 Azs 175/2016-26). V žádném z těchto případů neshledal tuto obavu obecně jako azylově relevantní. Branná povinnost je tedy legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovaná i v mezinárodním měřítku, a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní. Soud v této souvislosti odkazuje i na usnesení NSS ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 – 34, ve kterém uvedl: *„Pokud stěžovatel vyjádřil obecný politický nesouhlas s účastí na bojových operacích probíhajících na východě Ukrajiny, je v dané věci třeba upozornit na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, ve které se uvádí, že „[p]odmínky výkonu základní vojenské služby jsou na Ukrajině standardní. Vojáci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny ATO (tj. antiteroristické operace), mohou se ale rozhodnout dobrovolně. (...) Vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není kvalifikováno jako trestný čin. (...) Institut alternativní služby byl v minulém roce znovu zaveden. Vojáci základní vojenské služby mohou odmítnout sloužit například z náboženských důvodů a nastoupit na alternativní službu, klasicky je služba vykonávána v nemocnicích. Na základě rozhodnutí prezidenta Ukrajiny nesmí voják základní služby sloužit v zóně ATO, pokud se k tomu dobrovolně nerozhodne. Pro vyslání do zóny ATO musí voják projít tříměsíčním výcvikem a následně je začleněn do týlu. (...) Jak již bylo uvedeno, ve většině případů službu povolávání nenastoupí, protože se vyhýbají převzetí, což ale není kvalifikováno jako trestný čin a vojenská prokuratura se tím tudíž nezabývá.“* Z citované informace Ministerstva zahraničních věcí tak jasně vyplývá, že případná účast stěžovatele na vojenské operaci probíhající na východě Ukrajiny (tj. antiteroristické operaci) je odvislá od jeho vlastního rozhodnutí, jde v podstatě o dobrovolné rozhodnutí stěžovatele. Nutno zopakovat, že samotná vojenská služba na Ukrajině je hodnocena jako standardní, přičemž navíc existuje i možnost tzv. alternativní služby. S odkazem na tyto skutečnosti, tak nelze v obecném tvrzení stěžovatele týkajícím se odmítání účasti na „politické válce“ na Ukrajině spatřovat konkrétní důvod, který by udělení mezinárodní ochrany jeho osobě odůvodňoval.“ Žalobce v pohovoru o žádosti toliko uvedl, že nebude zabíjet lidi. Až v žalobě se opírá o výhradu svědomí, což je jedna z výjimek, které by s ohledem na judikaturu NSS odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany. Přirozeně se pak žalovaný nezabýval otázkou výhrady svědomí a nebylo ani jeho povinností zjišťovat, zda žalobce náhodou takovou výhradu nemá. Pouhá averze k vojenské službě nebo strach o život samy o sobě nemůžou zakládat azylově relevantní důvod (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, čj. 6 A 509/94-27). Ostatně žalobce ve svém tvrzení o nevoli zabíjet lidi v rozporu se svým svědomím zůstává po celou dobu, velice obecný; neuvedl blíže, jaké konkrétní myšlenky zastává, jaké má jeho přesvědčení povahu a zejména zda jej aktivně projevil (k tomu srov. usnesení NSS ze dne 19.1.2017, čj. 10 Azs 52/2016-35). Soud dále k věci odkazuje na Výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. září 2016, o propuštění

vojáků vojenské služby podléhající odvodu během mobilizace. I dle tvrzení žalobce bylo na jeho uvážení, zda by nastoupil do armády, neboť by tak stalo jen v případě přijetí „kontraktu“ tj. v pozici profesionálního příslušníka armády. Soud proto ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Soud dále k věci uvádí, že žalobce požádal o udělení azylu až měsíc poté, co na území ČR v roce 2016 opětovně pobýval. Předtím na území ČR pobýval od roku 2009 do roku 2015. Soud souhlasí se žalovaným, že žalobce i podal žádost s cílem zlegalizovat si pobyt na území ČR. Soud v této souvislosti odkazuje na judikaturu NSS např. v rozsudku ze dne 30. 6. 2004, čj. 7 Azs 138/2004 - 44, publ. pod č. 397/2004 Sb. NSS, je uvedeno: *„Potřeba další legalizace pobytu žalobce, který na území České republiky pobýval legálně [...], není zákonným důvodem pro udělení azylu (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu). Tento právní názor ještě víc zdůraznil v rozsudku NSS ze dne 24. 2. 2005, čj. 2 Azs 216/2004 - 60, kde uvedl: „Žadatel o udělení azylu zjevně patří do mocné skupiny osob toužících pobývat v České republice z víceméně soukromých pohnutek, spadajících svojí podstatou do režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ovšem nesplňujících relativně tvrdší podmínky tohoto zákona, a proto se uchylujících do režimu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Vzniklá disparita mezi těmito zákony v otázce přístupnosti pro jednotlivé cizince vyvolává nevhodnou nerovnováhu ve struktuře cizinců, kteří se do řízení podle těchto dvou zákonů zapojují, neúměrně zatěžující azylové řízení.“* O účelovosti žádosti o azyl o to víc svědčí, pokud byla *„podaná nikoliv bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co byl žadatel zadržen policií a bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění“* (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2005, čj. 4 Azs 395/2004 - 68).

Soud se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu nebezpečí vážné újmy dle § 14 a odst. 2 zákona o azylu. Soud k tomu uvádí, že i trest za nevykonání občanské povinnosti výkonu vojenské služby je uznáván za legitimní dle Ženevské konvence, Mezinárodního paktu o občanských a politických právech či Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Tento trest tedy nelze považovat za vážnou újmu podle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nemůže být sám o sobě vnímán jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce neuvedl žádný důvod, proč by právě v jeho případě tento trest představoval vážnou újmu. Lze odkázat i na rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012 – 46, v němž je mj. uvedeno: *„Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání může být sama o sobě azylově relevantní, pokud osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné (§ 12 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu). Dále tak tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu, např. proto, že stíhání je vedeno z účelových politických důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné. Azylově relevantním důvodem proto většinou nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li nelidských rozměrů.“* Z informací zjištěných žalovaným v posuzovaném případě přitom nevyplývá, že by případné odmítnutí nastoupení do armády na Ukrajině bylo přímo spojeno s porušováním lidských práv, a to zejména zákazu mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.

K postihu za nenastoupení výkonu vojenské služby soud NSS v rozsudku ze dne 19. 10. 2006, č. j. 3 Azs 396/2005 – 88, rovněž konstatoval: „*Obava založená na tvrzení stěžovatele, že by mohl být trestně stíhán za vyhýbání se vojenské službě, nemůže být považována za strach z pronásledování, neboť trest hrozící za vyhýbání se výkonu vojenské služby by musel mít persekuci charakter (...) Vyhýbání se vojenské službě je tak obecně chápáno jako porušení zákona a trest za porušení této povinnosti není považován za persekuci. Výkon vojenské služby je považován za povinnost plynoucí ze státoobčanského vztahu, a proto povolání k výkonu základní vojenské služby není samo o sobě skutečností zakládající pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení.*“

K obecné bezpečnostní situaci na Ukrajině pak soud odkazuje na aktuální judikaturu NSS týkající se bezpečnostní situace na Ukrajině. NSS konstatoval, že se nejedná o tzv. totální konflikt, a žadatelé o mezinárodní ochranu tedy musejí prokázat dostatečnou míru individualizace dopadů probíhajícího ozbrojeného konfliktu. NSS uvedl: „*Probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá*“ (usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, čj. 7 Azs 265/2014-17, či ze dne 25. 3. 2015, čj. 3 Azs 259/2014-26). Žalobce pochází z Ivano-frankovské oblasti, a nic nenásvědčuje tomu, že by byl jako civilista vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy v důsledku konfliktu v L. a D. oblasti. Sám žalobce nic takového ani netvrdil. Soud dále pro úplnost dodává, že právní úprava doplňkové ochrany míří výhradně na civilisty, nikoliv na vojáky, kteří se nacházejí v oblasti ohrožené vnitřním ozbrojeným konfliktem. Doplňkovou ochranu proto není možné ani přiznat z obav, že se voják bude muset pohybovat v ohrožených oblastech Ukrajiny, jak namítal žalobce.

Soud tedy neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný), jak namítal žalobce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, je seznatelné, z jakých skutkových zjištění správní orgán vycházel, stejně jak jednotlivé důkazy (zprávy o zemi původu, výpověď žalobce) hodnotil.

V.

Závěr a náklady řízení

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen

advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. září 2017

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.